MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2017. január 25.[1]

C-437/15. P. sz. ügy

Az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)
kontra
Deluxe Laboratories, Inc.,

Deluxe Entertainment Services Group Inc.

„Fellebbezés — Európai uniós védjegy — A »deluxe« szóelemet tartalmazó ábrás védjegy — A lajstromozás elbíráló általi megtagadása”

1. A Deluxe Entertainment Services Group Inc. vállalkozás (a továbbiakban: Deluxe Inc.)[2] európai uniós védjegyként[3] kívánta lajstromoztatni az adott ábrában elhelyezett „deluxe” szót, jelentős számú (több mint kilencven) áru és szolgáltatás azonosítása céljából. Kérelmét az elbíráló és az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalának (a továbbiakban: EUIPO) fellebbezési tanácsa elutasította, mert a bejelentett védjegy ezen áruk és szolgáltatások egyike tekintetében sem rendelkezett megkülönböztető képességgel.

2. A Törvényszék a fellebbezési tanács határozatát, tekintettel arra, hogy a Deluxe Inc. azt megtámadta, 2015. június 4-i ítéletében (a továbbiakban: megtámadott ítélet)[4] hatályon kívül helyezte, mert hibát észlelt az indokolásában, mivel – a Törvényszék szerint –— nem került sor a védjegy megkülönböztető képességének előírt vizsgálatára valamennyi áru és szolgáltatás, vagy legalább az ezek alkotta kategóriák tekintetében.

3. Az EUIPO a fellebbezéssel vitatja a Törvényszék ítéletét és röviden azt állítja, hogy a hatályon kívül helyezett határozat indokolása helytálló volt.

1 — Eredeti nyelv: spanyol.

2 — A Deluxe Laboratories, Inc. társaság jogutódja.

3 — Az „európai uniós védjegy” kifejezés a közösségi védjegyről szóló 207/2009/EK tanácsi rendelet és a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló 2868/95/EK bizottsági rendelet módosításáról, valamint a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnak (védjegyek és formatervezési minták) fizetendő díjakról szóló 2869/95/EK bizottsági rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2424 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 341., 21. o.) 1. cikkének 2. pontjához igazodik. Megkülönböztetés nélkül használom az „európai uniós védjegy”, illetve „uniós védjegy” kifejezéseket.

4 — T-222/14, Deluxe Laboratories kontra OHIM (deluxe) ügy (nem tették közzé, EU:T.2015:364).

4. A fellebbezési kérelem különböző jellegű kérdéseket vet fel, amelyek érintik mind a védjegybejelentésben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal – legalábbis néhánnyal – kapcsolatban bizonyos reklám-[5] vagy dicsérő[6] jelleggel rendelkező „deluxe” megjelölés megkülönböztető képességét, mind pedig annak lehetőségét, hogy feltétlen kizáró ok fennállása esetén az EUIPO mellőzhesse a bejelentett védjegy és az említett áruk, illetve szolgáltatások közötti kapcsolat részletes vizsgálatát.

5. Az EUIPO fellebbezésében csak a 207/2009/EK rendelet[7] 75. cikkének megsértését említi, ugyanezen jogszabály 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezve. A fellebbezésben nem foglalkozik tehát azon problémákkal, amelyek az európai uniós védjegy lajstromozásának ugyanazon cikk és bekezdés c) pontjában foglalt feltétlen kizáró okaival kapcsolatban merülhetnek fel, amely kérdésre később visszatérek.

I. Jogi háttér

A 207/2009 rendelet

6. A rendelet 4. cikke szerint:

„[Európai uniós] védjegyoltalom tárgya lehet minden grafikailag ábrázolható megjelölés […], ha e megjelölés alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól.”

7. A „Feltétlen kizáró okok” címet viselő 7. cikk így rendelkezik:

„(1) A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

a) nem felel meg a 4. cikkben meghatározott követelményeknek;

b) nem alkalmas a megkülönböztetésre;

c) kizárólag olyan jelekből vagy adatokból [helyesen: megjelölésekből vagy jelzésekből] áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak;

[…]

2. Az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn.

[…]”

8. „A határozatok indokolása” címet viselő 75. cikk előírja, hogy:

„A Hivatal határozatait indokolni kell. A határozatok csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni.”

5 — A Bíróság gazdag ítélkezési gyakorlattal rendelkezik a reklámcélú jelmondatokat tartalmazó védjegyekkel kapcsolatban. Lásd különösen: 2004. október 21-i OHIM kontra Erpo Möbelwerk ítélet (C-64/02 P, EU:C:2004:645), 35. pont; 2010. január 21-i Audi kontra OHIM ítélet (C-398/08 P, EU:C:2010:29), 45. pont.

6 — A dicsérő jellegű megjelölésekről szóló ítélkezési gyakorlatból lásd: 2011. január 13-i Media-Saturn-Holding kontra OHIM ítélet (C-92/10 P, nem tették közzé, EU:C:2011:15), 51. pont; 2014. december 11-i FTI Touristik kontra OHIM végzés (C-253/14 P, nem tették közzé, a továbbiakban: BigXtra, EU:C:2014:2445), 35. pont.

7 — A közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.). Időbeli hatálya miatt a 2015/2424 rendelet nem alkalmazható.

II. A jogvita előzményei

1. *A tényállás az elsőfokú eljárásban*

9. 2012. október 10-én a Deluxe Inc. közösségi védjegybejelentést nyújtott be a 207/2009 rendelet alapján az alábbi ábrás megjelölés tekintetében:

10. E kérelemben [8] a Nizzai Megállapodás [9] 9., 35., 37., 39–42. és 45. osztályába tartozó alábbi áruk és szolgáltatások szerepeltek: [10]

– 9. osztály: „Mozifilmek és tévéfilmek az alábbi műfajokban és jelleggel: zenei videók, akció/játékfilmek, vígjátékok, filmdrámák, horrorfilmek, családi filmek, gyerekfilmek, animációs filmek, sportfilmek, dokumentumfilmek, reklámfilmek, tudományos-fantasztikus filmek, történelmi filmek, oktatási filmek, élőszereplős filmek, számítógéppel készített filmek, animált filmek, 2D-ben és 3D-ben készült filmek; előzetesek, közérdekű hirdetések, fikciós filmek, nem fikciós filmek, valóságshow-k és thrillerek; digitális adathordozók, nevezetesen, zenei videókat, akció- és játékfilmeket, vígjátékokat, filmdrámákat, horrorfilmeket, családi filmeket, gyerekfilmeket, animációs filmeket, sportfilmeket, dokumentumfilmeket, reklámfilmeket, tudományos-fantasztikus filmeket, történelmi filmeket, oktatási filmeket, élőszereplős filmeket, számítógéppel készített filmeket, animált filmeket, 2D-ben és 3D-ben készült filmeket; előzeteseket, közérdekű hirdetéseket, fikciós filmeket, nem fikciós filmeket, valóságshow-kat és thrillereket tartalmazó DVD, HD DVD és optikai lemezek; valamint mozifilmek, televíziós műsorok és videós műsorok letölthető hang és videofelvételei.”

– 35. osztály: „Úton levő készletek ellenőrzése, számítógépes követése és nyomonkövetése; mozifilmekkel, televíziós műsorokkal és reklámfilmekkel kapcsolatos reklámozás és marketing; zenével, mozifilmekkel, televíziós műsorokkal és reklámfilmekkel kapcsolatos audiovizuális prezentációk készítése; audiovizuális prezentációk készítése reklámcélú felhasználásra; videókon és

8 — A bejelentést a Közösségi Védjegyértesítő 2009. november 16-i 2009/044. számában hirdették meg.

9 — A védjegyekkel ellátható áruk és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-i, felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás.

10 — Az ítéletnek az eljárás nyelvén (spanyolul) megszerkesztett változatában az árukat és szolgáltatásokat angol nyelven írták le, ahogy az a Törvényszékhez benyújtott fellebbezésben is szerepelt. Ezért az itt használt fordítás nem hivatalos.

hanganyagon megjelenő hirdetések vágási utómunkáival kapcsolatos szolgáltatás; termékek értékesítése; üzleti szolgáltatások nevezetesen, fordítási szolgáltatások területén alvállalkozók megbízása az audiovizuális munkák feliratozására és képaláírások készítésére vonatkozó információátadás keretében; televíziós műsor, mozifilm, hirdetés és kereskedelmi, ipari, illetve vállalkozói audiovizuális médiatartalom jellegű eszközök kezelése; szórakoztatással, televízióval, szoftverrel és videojátékokkal kapcsolatos kereskedelmi és reklámozási célú vásárok és kiállítások szervezése és megrendezése; szervezési szolgáltatások, nevezetesen, mozifilmet, videót, hanganyagot, illusztrációkat és dokumentumokat tartalmazó digitális fájlokról jegyzék készítése az utómunkával foglalkozó terület számára; filmeket, videót, hanganyagot, fényképeket és dokumentumokat tartalmazó digitális fájlok kezelése az utómunkával foglalkozó terület számára; készletgazdálkodás, nevezetesen, mozifilmet, videót, hanganyagot, fényképeket és dokumentumokat tartalmazó digitális fájlok keresése; üzletviteli szolgáltatások, nevezetesen, szellemi tulajdon tárgyát képező és digitális eszközök kezelése”.

– 37. osztály: „Filmek, kazetták, DVD, HD DVD, optikai lemezek és egyéb sokszorosított, digitális, letölthető és online adathordozók felújítására irányuló szolgáltatások, nevezetesen, filmek, kazetták, DVD, HD DVD, optikai lemezek és egyéb sokszorosított, digitális, letölthető és online adathordozók tisztítása”.

– 39. osztály: „Kamerák, filmek, video, digitális adathordozók, tárolása és szállítása, adatkezelés, és kiegészítőik; mozifilmeket tartalmazó adathordozók, digitális adathordozók és videó, mozifilmekhez kapcsolódó reklámanyag, televíziós műsorok és reklámok, nevezetesen, jelmezek, plakátok, mozifilmek, televíziós műsorok és hirdetések díszleteinek raktározása és tárolása; digitális képek, videó, mozifilmfelvételek, és digitális hanganyagok elektronikus úton történő tárolása; filmek, televíziós műsorok, reklámok, digitális filmek, DVD, HD DVD, optikai lemezek és egyéb sokszorosított, digitális és online adathordozók tárolása; mester videolemezek, hanglemezek, és eredeti zenei és képfelvételeket tartalmazó CD-ROM-ok tárolása; mozifilmeket, videót, hanganyagot, fényképeket és dokumentumokat tartalmazó digitális fájlok áthelyezése, archiválása és szállítása az utómunkával foglalkozó terület számára; az áruk szállítási célból történő csomagolása; termékek kamionnal történő fuvarozása; áruraktározás és raktározásai szolgáltatások; az áruk harmadik személy részére történő csomagolása, nevezetesen, zenei felvételek, videók, DVD, HD DVD, optikai lemezek és egyéb sokszorosított, digitális, letölthető és online adathordozók csomagolása; valamint hang- és videofelvételek, rögzített adatok méretre történő csomagolása harmadik személyek előírásai és utasításai szerint”.

– 40. osztály: „Mozifilmek, televíziós műsorok, reklámok, filmekben elhelyezett videoprogramok, videokazetták, DVD, HD DVD, optikai lemezek és egyéb sokszorosított, digitális, letölthető és online adathordozók másodpéldányának és további másolatainak elkészítése; mozifilmek pozitív és negatív képeiről mesterpéldány és másodpéldány létrehozása videokazettán, DVD-n, HD DVD-n, optikai lemezeken és egyéb sokszorosított, digitális, letölthető és online adathordozókon; negatívok vágása; ipari előhíváshoz és nyomtatáshoz szükséges nyomtatógépek és készülékek bérlése a fényképezés, filmipar és televíziózás területén, fekete-fehér filmek színeinek kiemelése; filmek és videók feliratozása; a videók digitális javítására és digitális átjátszására irányuló szolgáltatások, nevezetesen, színjavítás és a mozifilmek, tévéfilmek és hirdetések videofilmmé történő átalakítása; mozifilmeket és videókat tartalmazó adathordozók másolása: konkrétan a filmek formátumának átalakítása; és digitális lemezek megrendelésre történő gyártása; videokazetták, DVD, HD DVD, optikai lemezek és egyéb sokszorosított, digitális, letölthető és online adathordozók másodpéldányának elkészítése minden professzionális formátumban; videókkal kapcsolatos szolgáltatások, konkrétan, professzionális videokazetták, DVD, HD DVD, optikai lemezek és egyéb sokszorosított, digitális, letölthető és online adathordozók mesterpéldányának és másodpéldányának létrehozása; filmelőhívási szolgáltatások; filmek videokazettákra, DVD-re, HD DVD-re, optikai lemezekre és egyéb sokszorosított, digitális, letölthető és online adathordozókra történő átjátszásával kapcsolatos szolgáltatások, különösen mozifilmek, tévéfilmek és reklámok átalakítása videokazettára, DVD-re, HD DVD-re, optikai lemezekre és egyéb sokszorosított, digitális, letölthető

és online adathordozókra; mozifilmek és videókat tartalmazó egyéb adathordozók megőrzésével és védelmével kapcsolatos szolgáltatások, például filmek digitális formában való megőrzése és felújítása; hang-, videofelvételek és rögzített adatokra vonatkozó nyomtatási szolgáltatások; mozifilmek, tévéfilmek, és reklámfilmek gyártása és nyomtatása; mozifilmek, tévéfilmek, és reklámfilmek 2D formátumból 3D formátumba történő digitális átalakítása; mozifilmek, tévéfilmek, és reklámfilmek gyártására szolgáló laboratóriumok üzemeltetése; digitális adathordozók és adatok formázása és átalakítása; mozifilmek, tévéfilmek és reklámfilmek digitális átalakítása videokazettára, DVD-re, HD DVD-re, optikai lemezekre és egyéb sokszorosított digitális és online eszközökre; filmek kazettára történő digitális átjátszásával kapcsolatos szolgáltatások, azaz filmek átjátszása DVD-re, HD DVD-re, optikai lemezekre és egyéb sokszorosított, digitális, letölthető és online adathordozókra”.

– 41. osztály: „Mozifilmek, tévéfilmek, reklámfilmek, digitális videók és videokazetták utómunkálataival és laboratóriumi munkálataival kapcsolatos szolgáltatások, nevezetesen, filmek nagyfelbontású szkennelése, digitális színkalibrálás; nagyfelbontású képek és digitális videók filmekre való lézeres filmfelvétele; mozifilmek, tévéfilmek és reklámfilmek számára digitális és video mesterpéldány készítésével kapcsolatos szolgáltatások; digitális képszolgáltatások; mozifilmekkel, tévéfilmekkel és reklámfilmekkel kapcsolatban képek digitális és elektronikus feldolgozása; digitális képek filmkazettára történő felvétele; video- és hanganyaghordozók gyártása, azaz videokazetták, DVD, HD DVD, optikai lemezek és egyéb sokszorosított, digitális, letölthető és online eszközök gyártása harmadik személyek számára; speciális vizuális, optikai és digitális effektek létrehozása harmadik személyek számára, a televíziózás, mozifilmek, hirdetések, DVD, HD-DVD, optikai lemezek és sokszorosított, digitális, letölthető, illetve online adathordozók, azaz a digitális filmipar számára; hanganyag felvételével és gyártásával kapcsolatos szolgáltatások; filmszerkesztéssel kapcsolatos szolgáltatások, mozifilmek, tévéfilmek és reklámfilmek elektronikus gyártása videokazetták, DVD, HD DVD, optikai lemezek és sokszorosított, digitális, letölthető, illetve online adathordozók alapján; speciális vizuális effektek készítése videokazettákhoz, DVD-hez, HD DVD-hez, optikai lemezekhez és sokszorosított, digitális, letölthető, illetve online adathordozókhoz; mozifilmek, tévéfilmek és reklámfilmek gyártása és forgalmazása; hangalámondások felvétele videokazettákra, lemezekre, DVD-re, HD DVD-re, optikai lemezekre és sokszorosított, digitális, letölthető, illetve online adathordozókra; mozifilmek gyártásával és forgalmazásával kapcsolatos tanácsadási szolgáltatások; eredeti videolemezek, hangkazetták és zenés és képes CD-ROM-ok gyártása; mozifilmek, tévéfilmek és reklámfilmek forgalmazásának és terjesztésének szervezése; filmek, kazetták, DVD, HD DVD, optikai lemezek és sokszorosított, digitális, letölthető, illetve online adathordozók forgalmazásához kötődő szolgáltatások; filmek szinkronizálásával és szerkesztésével kapcsolatos szolgáltatások; mozifilmek, tévéfilmek és reklámfilmek videói és zenéi.”

– 42. osztály: „Számítógépes szoftver tervezése és fejlesztése; termékkutatás és termékfejlesztés; tárhelyszolgáltatás harmadik személyek weboldalai számára; weboldalak tervezésével kapcsolatos szolgáltatások harmadik személyek számára; digitális vízjelek; szórakoztatásra vonatkozó újsághirdetésekkel kapcsolatos nyomdai szolgáltatások; DVD-menük tervezése harmadik személyek számára; zenés anyagok, videók, DVD és digitális adathordozók csomagolásának tervezése harmadik személyek számára; digitális filmek és videók másodpéldányának, másolatának és forgalmazásának minőség-ellenőrzése harmadik személyek számára; tartalomkészítéssel kapcsolatos szolgáltatások, nevezetesen interaktív szoftverprogram és egyéb multimédiás tartalmak készítése és fejlesztése; multimédiás termékek tervezése és fejlesztése, azaz DVD-menük tervezése harmadik személyek számára; mozifilmeket, videókat, hanganyagokat, fényképeket és dokumentumokat tartalmazó digitális fájlok helyreállítása az utómunkával foglalkozó területek számára; fizikai adathordozón tárolt adatok és dokumentumok konvertálása elektronikus adathordozóra; programkészítési szolgáltatások DVD-re, HD DVD-re, optikai lemezekre és egyéb sokszorosított, digitális, letölthető, illetve online adathordozókra; digitális adattömörítés; hanganyagokkal és

videókkal kapcsolatos digitális adattömörítés; filmekkel és videókkal kapcsolatos digitális adattömörítés; adathordozókon tárolt adatok és digitális adatok tömörítésével kapcsolatos szolgáltatások.”

– 45. osztály: „A filmipar, televízió és reklámipar termékeinek biztonságával kapcsolatos tanácsadási szolgáltatások, nevezetesen hitelesítés, a kalóztermékek felderítése, valamint a digitális adatok felvétele és nyomonkövetése; biztonsági nyomtatás, azaz adathordozók és digitális adatok kódolása az engedély nélkül készített másolatok forrásának felderítése során történő használatra, és az adathordozók, illetve digitális adatok kódolásával és átkódolásával kapcsolatos szolgáltatások; mozifilmek, tévéfilmek és reklámfilmek kódolása az engedély nélkül készített másolatok forrásának felderítése során történő használatra; felvételek védelmével kapcsolatos szolgáltatások; kalózkodás elleni jogkezelés, nevezetesen a filmipar, a televíziózás és a reklámozás területén gyártott termékekre vonatkozó biztonsági szolgáltatások; a biztonsághoz kapcsolódó technológia és szolgáltatások, konkrétan, a felderítéssel és követéssel kapcsolatos szolgáltatások, amelyeket a csalás, kalózkodás és hamisítás ellen használnak a kódolt filmek biztosítására, nyomonkövetésére; elektronikus tartalom védelmével kapcsolatos szolgáltatások; mozifilmeket, tévéfilmeket és reklámfilmeket engedély nélkül rögzítő digitális fájlok illegális letöltésével és tárolásával kapcsolatos kutatás és fejlesztés.”

11. A 2013. június 13-i határozattal az elbíráló elutasította a kérelmet az abban szereplő összes áru és szolgáltatás tekintetében, mivel úgy vélte, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja alapján a „deluxe” védjegy nem alkalmas a megkülönböztetésre, és a vitatott áruk és szolgáltatások minőségéről tájékoztatja a fogyasztókat.

12. Azt követően, hogy az elbíráló határozata ellen fellebbezést nyújtottak be az OHIM-hoz, e Hivatal második fellebbezési tanácsa 2014. január 22-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) azt helybenhagyta a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján, míg ugyanezen rendelkezés c) pontja tekintetében elfogadta az elbíráló érvelését.

13. A fellebbezési tanács többek között megállapította, hogy az Európai Unió azon részében, ahol a fogyasztók az angol nyelvet értik, a „deluxe” szóelem önmagában nem teszi lehetővé a fellebbező áruinak és szolgáltatásainak megkülönböztetését a versenytársakétól, mivel egy közkeletű reklámcélú címkézési módról van szó, amely egyszerűen a „kiváló minőség megerősítését” jelenti. Hozzátette, hogy a „deluxe” kifejezés azon kifejezések csoportjába tartozik, amelyeket ki kell zárni a védjegyoltalom által biztosított kizárólagos használat alól, és hogy az ezt kísérő grafikai elem nem elegendő a bejelentett védjegy megkülönböztető jellege meglétének megállapításához. A fellebbezési tanács ugyanezen okok miatt helybenhagyta az elbíráló határozatát a tekintetben, hogy a szóban forgó védjegy a vitatott áruk és szolgáltatások minőségéről ad tájékoztatást a fogyasztóknak. Végeredményben nem fogadta el, hogy a védjegy megkülönböztető képességet szerzett volna az Unióban történő használata során.

2. *A megtámadott ítélet*

14. Mivel a Deluxe Inc. nem értett egyet a fellebbezési tanács határozatával, 2014. április 10-én azt megtámadta Törvényszék előtt.

15. A kereset a Deluxe Inc. által a megtámadott határozattal szemben felrótt öt jogsértés mentén fogalmazódott meg, amelyekre további fellebbezési jogalapok épültek. Véleménye szerint a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet alábbi rendelkezéseit: 1) a 75. cikket, amely előírja az EUIPO számára, hogy határozatait indokolnia kell; 2) a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontját a megjelölés megkülönböztető képességével kapcsolatban; 3) a 7. cikk (1) bekezdésének c) pontját a megjelölés leíró jellegével kapcsolatban; 4) a 7. cikk (3) bekezdését, a megkülönböztető képesség használat révén történő esetleges megszerzése kapcsán; valamint 5) a bizalomvédelem elvét, a szerzett jogok védelmének elvét és a közösségi aktusok jogszerűségének elvét.

16. A Törvényszék csak az első két fellebbezési jogalapot vetette – együttes – vizsgálat alá,[11] amelyek elfogadása következtében hatályon kívül helyezte a megtámadott határozatot és az EUIPO-t kötelezte a költségek viselésére.

17. A megtámadott ítélet emlékeztetett a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatára, amelynek értelmében, ha a védjegy lajstromozását különböző áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában kérik, akkor a fellebbezési tanácsnak minden egyes áru vagy szolgáltatás tekintetében konkrétan meg kell vizsgálnia, hogy a védjegyre a 207/2009 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében szereplő kizáró okok egyike sem vonatkozik, és az áruk és szolgáltatások függvényében eltérő következtetéseket vonhat le. Ennélfogva a fellebbezési tanácsnak a védjegybejelentés elutasításakor a határozatában a védjegybejelentéssel érintett valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében külön-külön közölnie kell a végkövetkeztetését, a kérelem szövegétől függetlenül. Ha azonban valamely áru- vagy szolgáltatáscsoportra ugyanaz a kizáró ok vonatkozik, az illetékes hatóságnak elegendő valamennyi érintett árura és szolgáltatásra vonatkozó átfogó indokolást adnia.[12]

18. A Törvényszék szerint a fellebbezési tanács úgy vizsgálta meg a „deluxe” megjelölés megkülönböztető képességét, hogy nem foglalkozott a 9., 35., 37., 39–42. és 45. osztály tekintetében a kérelemben szereplő minden egyes áruval és szolgáltatással. Ugyanis ezekkel kapcsolatban – az ítélkezési gyakorlattal ellentétesen – átfogó indokolást adott anélkül, hogy utalt volna arra, hogy azok egymással kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot mutatnak, és így homogén csoportot alkotnak.

III. A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

19. Az EUIPO fellebbezési kérelme 2015. augusztus 10-én érkezett a Bíróság Hivatalához, a Deluxe Inc. pedig 2016. április 25-én nyújtotta be fellebbezési ellenkérelmét.

20. Az EUIPO azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és a Deluxe Inc.-t kötelezze a költségek viselésére.

21. A Deluxe Inc. azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezési kérelmet és az EUIPO-t kötelezze a Deluxe Inc. költségeinek viselésére az első- és másodfokú eljárásban is.

22. A Deluxe. Inc. kérelmére az eljárási szabályzat 76. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság 2016. november 9-én tárgyalást tartott, amelyen mindkét fél megjelent.

IV. A felek érvei

23. A fellebbezés egyetlen jogalapra épül, amely két részből áll. Az első részben az EUIPO felrója a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta a jogot, mivel kizárólag arra az esetre korlátozta annak lehetőségét, hogy a Hivatal átfogó módon indokolja határozatait, ha az áruk és szolgáltatások homogén kategóriát alkotnak. Az EUIPO szerint, ha egy, a „deluxe”-hoz hasonló megjelölés azonnal olyan dicsérő üzenetet közvetít, amely az ipar és a szolgáltatások minden ágazatában érvényesül, annak elutasításakor helytálló az átfogó indokolás. Ez lehetővé teszi, hogy az indokolás címzettje vitassa a hivatkozott okokat, és a Törvényszék elvégezhesse a jogszerűség vizsgálatát.

11 — Lásd a megtámadott ítélet 22–24. pontját.

12 — A Törvényszék idézett többek között a 2010. március 18-i CFCMCEE kontra OHIM végzésből (C-282/09 P, EU:C:2010:153), 37. és 38. pont, valamint analógia útján a 2007. február 15-i BVBA Management, Training en Consultancy ítéletből (C-239/05, EU:C:2007:99), 32., 34. és 38. pont.

24. Az EUIPO szerint az áruk és szolgáltatások homogenitása sem tekinthető szükséges feltételnek: az átfogó indokolás elfogadásához elegendő egyetlen közös vonás fennállása valamennyiük tekintetében. A jelen esetben közös vonást jelent, hogy minden egyes áru és szolgáltatás, kivétel nélkül, lehet viszonylag jobb minőségű, és így a „deluxe” kifejezés által megtestesített kiváló minőségre való utalást a közönség valamennyi [érintett] áru és szolgáltatás tekintetében egyszerű üzleti fogásként fogja értelmezni.

25. Az EUIPO ennek alátámasztására a Bíróság által a BigXtra-ügyben [13] kifejtett érvelésre hivatkozik, utóbbi ebben elismerte a megjelölt áruk és szolgáltatások [14] közötti kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot (ami abból áll, hogy ezen áruk és szolgáltatások mindegyike különleges kedvezmények és előnyök tárgyát képezheti), ez pedig igazolja az átfogó indokolás lehetőségét. E közös motívumra tekintettel a „BigXtra” megjelölés az áruk és szolgáltatások jó minőségére való utalásként értelmezhető, azaz reklámígéretként fogható fel.

26. Az EUIPO szerint a megtámadott ítélet, mivel megállapítja a megtámadott határozat indokolásának hiányát, [15] nem a Bíróság ítélkezési gyakorlatát veszi alapul. A Törvényszék szerinte tévesen alkalmazta a jogot, mivel nem tulajdonított jelentőséget a „deluxe” megjelölés dicsérő, illetve reklámjellegének, amely minden vitatott áru és szolgáltatás tekintetében alkalmazható.

27. Az EUIPO álláspontja szerint a fellebbezési tanács kellőképpen kifejtette azon okokat, amelyek miatt a „deluxe” megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel egyik áru és szolgáltatás tekintetében sem. Ezen okok lehetővé tették [16] a Deluxe Inc. számára annak vitatását, hogy a bejelentett megjelölést szükségképpen a kiváló minőségre való egyszerű utalásként vagy a kiváló minőség reklámcélú dicséreteként kell érteni.

28. Az EUIPO véleménye szerint az árunként és szolgáltatásonként (akár kategóriánként) történő részletes vizsgálat megkövetelése a fellebbezési tanácstól az elutasítás alapjának, vagyis annak a szisztematikus és formális megismétléséhez vezet, hogy a megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel az egyes áruk és szolgáltatások tekintetében. Ez az ismétlés nem tenne hozzá semmit a védjegybejelentés elutasítását alátámasztó érvhez (a védjegy megkülönböztető képességének hiánya).

29. Végezetül az EUIPO arra hivatkozik, hogy a Törvényszék számos ítéletben sokféle áru és szolgáltatás tekintetében elismerte bizonyos jelmondatok megkülönböztető képességének hiányát, ha a megjelölés szokásos reklámüzenetként való értelmezése közvetlenül és változatlanul mindegyikükre alkalmazható. [17]

30. A fellebbezési jogalap második részében az EUIPO a homogenitás fogalmának tág értelmezését támogatja, az átfogó indokolás mellett érvelve. Szerinte elegendő, ha a szóban forgó áruknak és szolgáltatásoknak van egy közös vonása, és ez teljesen eltérő ágazatokhoz tartozó áruk és szolgáltatások esetében is fennállhat, anélkül, hogy mindez az áruk és szolgáltatások jellege és rendeltetése szerinti hasonlóságból szükségképpen következne. Elutasítja a „homogén kategória” fennállása és az áruk, illetve szolgáltatások leírása közötti összefüggés – megtámadott ítéletben rögzítettek szerinti [18] – megállapításának szükségességét.

13 — 2014. december 11-i végzés (C-253/14 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2445), 48. és 49. pont.

14 — Abban az ügyben a Nizzai Megállapodás 16., 35., 39., 41., 42. és 43. osztályába tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében kérték a védjegy oltalmát.

15 — Az ítélet 23. és 24. pontja.

16 — Eleget téve tehát az indokolási kötelezettségnek.

17 — A Törvényszék 2008. március 12-i Suez kontra OHIM (Delivering the essentials of life) ítélete (T-128/07, nem tették közzé, EU:T:2008:72), 33. pont; 2014. március 25-i Deutsche Bank kontra OHIM ítélete (Leistung aus Leidenschaft) ítélet (T-539/11, nem tették közzé, EU:T:2014:154), 16. pont; 2014. december 12-i Wilo kontra OHIM (Pioneering for You) ítélete (T-601/13, nem tették közzé, EU:T:2014:1067), 37. pont.

18 — Különösen a 20. és 21. pontjában.

31. Az EUIPO szerint, bár az ítélkezési gyakorlat [19] az áruk és szolgáltatások között kellően közvetlen és konkrét kapcsolat fennállását írja elő ahhoz, hogy azok kellőképpen homogén csoportot alkossanak (amely lehetővé teszi az átfogó indokolást), nem határozza meg, hogy e kapcsolatnak milyen jellegűnek kell lennie, hanem egyszerűen csak jelzi annak szükségességét. Ezzel összefüggésben kiemeli, hogy az ítélkezési gyakorlatból [20] az sem következik, hogy a homogenitás meghatározására szolgáló releváns kritériumokat kimerítő jelleggel előre meg kellene határozni, vagy azoknak együttesen kellene fennállnia.

32. Mivel a megtámadott ítélet előírja, hogy a homogenitásra vonatkozó kritériumnak azon áruk és szolgáltatások leírásából kell következnie, amelyek tekintetében a Deluxe Inc. a védjegyoltalmat kérte, a Törvényszék tévesen értelmezte a „kellőképpen homogén" áruk vagy szolgáltatások kategóriájának az ítélkezési gyakorlat által használt fogalmát, és ebből következően az e kategória létrehozásához szükséges „kellően közvetlen és konkrét kapcsolat" fogalmát.

33. A jelen ügyben viszont a fellebbezési tanács által meghatározott közös jellemző (azaz, hogy „minden áru reklámozható »kiváló« minőséggel rendelkező áruként, és minden szolgáltatás reklámozható »kiváló minőséget« nyújtó szolgáltatásként"), [21] noha nem következik közvetlenül az áruk vagy szolgáltatások leírásából, hogy azokat meghatározó kizárólagos vonásnak tekintendő, kellő kritériumnak minősül annak megállapításához, hogy ezek mind olyan homogén kategóriát alkotnak, amely alkalmas az átfogó indokolás elfogadásához. A Törvényszék nem fejtette ki annak okát, hogy e közös vonás miért nem jelent kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot.

34. A Deluxe Inc. nem fogadja el az EUIPO érveit. Különösen azt tagadja, hogy a védjegye a szóban forgó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban dicsérő jellegű lenne a releváns vásárlóközönség szempontjából.

35. A fellebbezés első részét illetően azt állítja, hogy a Hivatal tévesen veszi alapul a BigXtra-ügyet, [22] amely nem hasonlítható össze a jelen üggyel, mivel az előbbi ügyben megállapítást nyert, hogy a szóban forgó megjelölés az áruk eladási *módját* dicséri. Ugyanakkor kizárja az EUIPO által a jelmondatok tekintetében említett ítéletek alkalmazhatóságát, [23] mert azokban a jelen ügyétől eltérő körülményekről van szó.

36. A fellebbezési jogalap második részét illetően a Deluxe Inc. állítása szerint a bejelentésben foglalt áruk és szolgáltatások nem homogének, és az EUIPO mindenesetre egyáltalán nem igazolta, hogy miért lennének azok. Annak megállapítására figyelemmel, hogy a jelen jogvita valódi kulcsa a szóban forgó megjelölés dicsérő jellegében rejlik, a szolgáltatások és áruk újabb olyan példáit mutatta be, amelyek tekintetében a „deluxe" szó nem rendelkezik dicsérő jelleggel.

37. A tárgyaláson a Deluxe Inc. azt rótta fel az EUIPO-nak, hogy az minden további nélkül, az összes bejelentéssel érintett árura és szolgáltatásra kiterjesztett egy általános nézetet, amelynek értelmében a „deluxe" kifejezés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

38. Azt igazolandó, hogy a jelen ügyben a „deluxe" szó jelentését legalább néhány áruval és szolgáltatással kapcsolatban részletesen meg kellett volna vizsgálni, kiemelte, hogy a) egyrészt ezek között található néhány olyan, amely nem rendelkezik a kellő minőség szintjével annak megállapításához, hogy a védjegy igényei szerint, az ilyen kifejezés magasabb minőséget és luxust

19 — A megtámadott ítélet 17. pontja, amely hivatkozik a 2010. március 18-i CFCMCEE kontra OHIM végzésre (C-282/09 P, EU:C:2010:153), 40. pont és a 2009. április 2-i Zuffa kontra OHIM (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP) ítéletre (T-118/06, EU:T:2009:100), 28. pont, valamint a 2009. szeptember 23-i France Télécom kontra OHIM ítéletre (T-396/07, nem tették közzé, EU:T:2009:353), 28. pont.

20 — Hivatkozással a 2010. március 18-i CFCMCEE kontra OHIM végzésre (C-282/09 P, EU:C:2010:153), 46. pont.

21 — A megtámadott határozat 23. pontja.

22 — 2014. december 11-i végzés (C-253/14 P, EU:C:2014:2445).

23 — Lásd a jelen indítvány 29. pontját és az ahhoz tartozó lábjegyzetet.

sugallhasson;[24] és b) másrészt, ezen árukkal vagy szolgáltatásokkal kapcsolatban a vevőkör olyan hozzáértő szakemberekből áll, akiknek a figyelmi szintje magas, és akik a „deluxe” szót nem a magasabb minőségi szintre való utalásnak tekintenék. Ilyen körülmények között a védjegy megkülönböztető képességét nem lehetett volna különbségtétel nélkül kizárni, anélkül hogy azt az említett áruk és szolgáltatások tekintetében bizonyították volna.

V. Jogi elemzés

39. Megfelelőbbnek tűnik számomra egységesen kezelni az egyetlen fellebbezési jogalapban megjelölt két jogbeli tévedést. Felosztása túlságosan mesterkélt, mivel valójában ugyanazon jogi kifogásról van szó és a vita egy pontosan meghatározott kérdés körül forog: a jelen ügyben az EUIPO által hozott határozat átfogó indokolása megfelelő-e, vagy sem. Az „[áruk és szolgáltatások] kellőképpen homogén kategóriája” fogalmának értelmezése, amely tekintetében az említett indokolás alkalmazható lenne, nem más, mint e jogvita egy további (másodlagos) aspektusa.

40. A Bíróság által az ítélkezési gyakorlatban e területre vonatkozóan kidolgozott elveket a megtámadott ítélet – úgy vélem, hogy helytállóan – fejti ki.[25] Ezen elvekből mint premisszákból indulok ki a fellebbezés vizsgálata során, az alapvető jellemzőinek összefoglalását követően.

41. Ha az EUIPO a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alkalmazásában valamely olyan megjelölés megkülönböztető képességét vizsgálja, amelynek lajstromozását több árura vagy szolgáltatásra kérték: a) azt vizsgálja, hogy a védjegy lehetővé teszi-e az áruk és szolgáltatások adott vállalkozástól származóként történő azonosítását, és ezek más vállalkozások áruitól és szolgáltatásaitól való megkülönböztetését;[26] b) ha a megjelölés rendelkezik megkülönböztető képességgel, a következő lépésben azt a kérelemben szereplő áruk és szolgáltatások tekintetében kell megvizsgálni, és az egyes áruk és szolgáltatások függvényében eltérő következtetések vonhatók le;[27] továbbá c) a védjegybejelentés elutasítása esetén a határozatot fő szabályként valamennyi említett áru vagy szolgáltatás vonatkozásában meg kell indokolni.[28]

42. E szabályok azonban megengednek egy releváns kivételt: ha az EUIPO megállapítja, hogy ugyanaz a kizáró ok alkalmazható valamely áru- vagy szolgáltatáscsoportra, illetve kategóriára, elegendő ezekre vonatkozóan átfogó indokolást adnia.[29]

43. Kétségtelen, hogy ugyanez az ítélkezési gyakorlat hangsúlyozza, hogy a megkülönböztető képesség értékelésekor figyelembe kell venni a releváns vásárlóközönség által történő észlelést,[30] amely körülmény, bár kevésbé jelentős, befolyásolhatja a jogvitát.

44. Az EUIPO vélekedése szerint a Törvényszék azáltal, hogy a „deluxe” védjegy elutasításának indokolását a kérelemben szereplő minden egyes áru és szolgáltatás tekintetében megkövetelte, tévesen alkalmazta a jogot, mivel a szó dicsérő jellege igazolta az átfogó értékelést. Ilyen összefüggésben, kifogásolja a megtámadott ítéletben foglalt, „kellőképpen homogén” áruk és szolgáltatások kategóriája fogalmának alkalmazását, amelyet az ítélkezési gyakorlattal ellentétesnek vél.

24 — Például az alábbiakra hivatkozott: szellemi tulajdon tárgyát képező és digitális eszközök kezelésével kapcsolatos szolgáltatások (35. osztály); kamerák tárolása és szállítása (39. osztály); mozifilmek, tévéfilmek és reklámfilmek gyártására szolgáló laboratóriumok üzemeltetése (40. osztály); mozifilmeket tartalmazó digitális fájlok helyreállítása (42. osztály); mozifilmeket, televíziós- és reklámfilmeket engedély nélkül rögzítő digitális fájlok illegális letöltésével és tárolásával kapcsolatos kutatás és fejlesztés (45. osztály).

25 — Különösen a 15–18. pontjában.

26 — 2008. május 8-i Eurohypo kontra OHIM ítélet (C-304/06 P, EU:C:2008:261), 59. pont.

27 — 2007. február 15-i BVBA Management, Training en Consultancy ítélet (C-239/05, EU:C:2007:99), 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

28 — 2010. március 18-i CFCMCEE kontra OHIM végzés (C-282/09 P, EU:C:2010:153), 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

29 — 2010. március 18-i CFCMCEE kontra OHIM végzés (C-282/09 P, EU:C:2010:153), 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

30 — A Törvényszék így rendelkezik, helytállóan, a megtámadott ítélet 18. pontjában.

45. Ily módon megfogalmazva a probléma jobban érthető, ha az eljárás időrendjén belül abba az időpontba helyezkedünk, amikor az EUIPO-nak meg kellett vizsgálnia a védjegybejelentési kérelemben szereplő megjelölést.

46. Első lépésként, ahogy azt előrebocsátottam, az EUIPO-nak konkrétan meg kell vizsgálnia, hogy a megjelölés az áruk és szolgáltatások tekintetében a 207/2009 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése szerinti egyik kizáró ok hatálya alá sem tartozik. A megjelölés megkülönböztető képességét szigorúan és teljeskörűen kell ellenőrizni, vagyis ez nem korlátozható egy esetleges minimumra,[31] amely ellentétes a jogbiztonság és a megfelelő ügyintézés azon elveivel, amelyek megakadályozzák a jogszabályi kritériumoknak nem megfelelő védjegyek szabálytalan lajstromozását.[32]

47. A bejelentett védjegyek egyik különleges esete „a minőség jelöléséhez vagy a védjegy által jelölt termékek vásárlásának és szolgáltatások igénybevételének ösztönzésére egyébként reklámjelmondatként használt megjelölésekből vagy jelzésekből álló védjegy”. A Bíróság nem tiltja kategorikusan ezek lajstromozását.[33]

48. A Bíróság szerint, „a szóvédjegyhez kapcsolódó dicsérő konnotáció ugyanis nem zárja ki, hogy e védjegy ugyanakkor alkalmas legyen arra, hogy garantálja a fogyasztók számára az általa megjelölt áruk vagy szolgáltatások származását. Tehát egy ilyen védjegyet az érintett közönség egyidejűleg érzékelhet reklámkifejezésként és az áruk vagy szolgáltatások kereskedelmi származásának megjelöléseként. Ebből az következik, hogy amennyiben a közönség a védjegyet ezen származás megjelöléseként érzékeli, az a tény, hogy ezzel egy időben vagy akár elsősorban reklámkifejezésként fogja fel, nincs befolyással a védjegy megkülönböztető képességére.[34]

49. Ezek az idézetek olyan, jelmondatként vagy minőségjelzésként használt jelzésekből vagy megjelölésekből álló szóvédjegyekre vonatkozó ítélkezési gyakorlatból származnak, amelyeknek a lajstromozását kérték. A Bíróság, annak ellenére, hogy elismeri a „megkülönböztető képesség megállapításának e védjegyek[ből] […] adódó nehézségeit, amelyek figyelembevétele helytálló”, nem találja indokoltnak, hogy az általános kritériumokat „helyettesítő vagy azok alól kivételeket megállapító, különös kritériumok” alapján vizsgálják e védjegyeket.[35]

50. Amennyiben ez így van, még inkább az általános kritériumokat kell alkalmazni azon védjegyek megkülönböztető képességének értékelése során, amelyek a szavak mellett grafikai elemet is tartalmaznak, azaz ábrás védjegyek. Pontosan ez a helyzet a jelen ügyben is, amelyben egy fonetikai vagy szóelemből („deluxe” szó) és egy grafikai elemből (a szélén elmosódó vörös hátterű kör, amelynek belsejében található a szó) álló védjegy lajstromozását kérik.

51. Természetesen létezhetnek olyan megjelölések, amelyek egyáltalán nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel. Ezek között nagy valószínűséggel található néhány jelmondat, és még nagyobb valószínűséggel néhány dicsérő jellegű megjelölés is. Logikus, hogy ha ezek egyike vagy másika nyilvánvalóan képtelen vagy teljes mértékben alkalmatlan megkülönböztető hatás kiváltására, az illetékes hatóságok a védeni kívánt árukat és szolgáltatásokat illetően azokat további – és felesleges – vizsgálatok nélkül fogják elutasítani.

31 — A Bíróság hallgatólagosan elutasította, hogy az illetékes hatóság a megkülönböztető képesség ellenőrzését annak minimális kifejeződése vizsgálatára korlátozhatná, ami lehetővé tenné bármely megjelölés lajstromozását attól fogva, hogy az a legcsekélyebb képességet is mutatná a versenytársak megjelöléseitől való megkülönböztetésre. Lásd: 2002. szeptember 19-i DKV-ítélet (C-104/00 P, EU:C:2002:506), 13. és 20. pont.

32 — 2003. május 6-i Libertel-ítélet (C-104/01, EU:C:2003:244), 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

33 — 2004. október 21-i OHIM kontra Erpo Möbelwerk ítélet (C-64/02 P, EU:C:2004:645), 41. pont.

34 — 2010. január 21-i Audi kontra OHIM ítélet (C-398/08 P, EU:C:2010:29), 45. pont.

35 — 2010. január 21-i Audi kontra OHIM ítélet (C-398/08 P, EU:C:2010:29), 38. pont.

52. Úgy vélem, hogy az EUIPO-nak igaza van abban, hogy ezen eljárási mód érvényességét elvi szinten támogatja, mivel a megkülönböztető képesség teljes hiányának megállapítását követően, amely átfogóan az összes árura és szolgáltatásra kiterjeszthető, nem világos, hogy mi indokolná e képesség (hiánya) későbbi vizsgálatának előírását, ez esetben, az egyes áruk és szolgáltatások némelyike tekintetében. Ebből kiindulva az új védjegy elutasítása kellőképpen igazolt lenne, a bejegyezni kívánt védjegy képességének nyilvánvaló és teljes („egyetemes") hiányát megállapító határozat pedig kellő indokolással lenne ellátva.

53. A megtámadott ítéletben hivatkozott ítélkezési gyakorlatot árnyalni kell azzal az esettel, ha az adott megjelölés oly mértékben nem alkalmas valamely vállalkozás áruinak vagy szolgáltatásainak egy másik vállalkozás áruitól és szolgáltatásaitól való megkülönböztetésére, hogy az a tévedés veszélye nélkül, nyilvánvalóan (megkülönböztetésre) alkalmatlannak minősíthető, bármilyen árura vagy szolgáltatásra is vonatkozzon.

54. E feltételek azonban két ok miatt sem álltak fenn a „deluxe" védjegy esetében. Az első (talán kisebb súlyú) ok szerint a jelen ügyben, amit a közönség a magasabb minőségi színvonal jelzéseként érzékelhet, az egy olyan összetett vagy ábrás megjelölés, amely jellegénél fogva érzékszervi vagy szellemi erőfeszítésre késztet, az egyszerű dicsérő üzenet érzékelésén felül. Márpedig ez az erőfeszítés az egyik olyan tényező, amely a mérleg nyelvét a „deluxe" védjegy megkülönböztető képességének fennállása felé billenti, legalábbis a bejelentett áruk és szolgáltatások közül néhány esetében.

55. A második ok a „deluxe" szó jelentésével kapcsolatos, amely éppen (és csak bizonyos országokban) a luxust és a fényűzést idézi fel, amely tulajdonságok csak bizonyos árukra vagy szolgáltatásokra lehetnek jellemzők,[36] de más olyan árukra és szolgáltatásokra, amelyek használata távol áll az előbbiektől, nem lehet jellemző.[37] Ebből eredően logikus lenne az a feltevés, hogy a közösségi védjegybejelentésben szereplő megjelölésnek legalább néhány említett áru és szolgáltatás tekintetében lehetett megkülönböztető képessége.

56. Egyébként ezt számos uniós tagállam (és más országok)[38] nemzeti hivatala és maga az EUIPO is elfogadta ugyanezen „deluxe" védjegy[39] vagy más hasonló védjegyek tekintetében, különböző árukkal vagy szolgáltatásokkal kapcsolatban. Kétségtelen, hogy e precedensek nem kötelező erejűek, de annak jeleként értékelhetők, hogy az EUIPO-nak nem kellett volna a bejelentett megjelölést eleve, mindenre kiterjedően (azaz, az egyes árukkal vagy szolgáltatásokkal való kapcsolatától függetlenül) elutasítania a megkülönböztető képesség teljes hiánya alapján.[40]

57. Ugyanis az ítélkezési gyakorlat elfogadta, hogy a tagállamok gyakorlata, amennyiben releváns lehet az uniós területen történő értékelés során, olyan hasznos jelzésként szolgál, amelyet a Hivatal figyelembe vehet a megjelölés megkülönböztető képességére vonatkozó értékelése során.[41]

36 — Az EUIPO megpróbálta összepárosítani a luxust a kiváló minőséggel, de szemantikai összekapcsolásuk nem egyértelmű és nem is elkerülhetetlen. Vannak olyan áruk, akár a mindennapi fogyasztási cikkek, amelyek kiváló minőséggel rendelkeznek (például a víz), mégsem számítanak feltétlenül luxustermékeknek. Ugyanakkor elképzelhetők olyan luxustermékek vagy szolgáltatások (elsősorban ritkaságuk vagy egyediségük miatt), amelyek nem rendelkeznek mindenképpen kivételes minőséggel.

37 — Nem igazán beszélhetünk például a digitális adattömörítés „luxus" rendszeréről vagy a kalózkodással érintett digitális tartalmak nyomonkövetésének „luxus" szolgáltatásáról, csak két olyan szolgáltatást említve, amelyeket a vitatott védjegy oltalomban kíván részesíteni.

38 — A Deluxe Inc. a tárgyaláson megerősítette azt, amivel az EUIPO fellebbezési tanácsa előtt már érvelt, anélkül hogy ezt bárki vitatta volna, tudniillik, hogy a jogvita tárgyát képező megjelölést Spanyolországban, Olaszországban, Ausztráliában, Kanadában, az Egyesült Államokban és az Egyesült Királyságban bejegyezték, amely bejegyzések bizonyítják a „benne rejlő megkülönböztető képességet".

39 — A 006891949. sz. „deluxe" ábrás védjegyről van szó, amely ebből a – vörös színű körbe – foglalt szóból áll. Az EUIPO a Deluxe Entertainment Services Group Inc. kérelmére jegyezte be a 35., 39., 40., 41., 42. és 45. osztályba tartozó áruk tekintetében, amelyek a jelen ügyben vitatott megjelölés áruihoz hasonlók.

40 — E megállapítások nem ellentétesek azzal, hogy a „deluxe" védjegy egyes árukra alkalmazva lehet, hogy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Ezt állapította meg a Törvényszék a most megtámadott ítéletet megelőző, 2014. december 17-i Lidl Stiftung kontra OHIM (Deluxe) ítéletében (T-344/14, nem tették közzé, EU:T:2014:1097), 28. pont.

41 — Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok DKV-ügyre vonatkozó indítványa (C-104/00 P, EU:C:2002:288), 91. pont, amelyet a 2002. szeptember 19-i ítélet szinte szó szerint átvett a 39. pontjában (EU:C:2002:506).

58. Még konkrétabban, a Bíróság elismerte, hogy a felszólalási eljárás keretében „a valamely tagállamban oltalom alatt álló védjeggyel azonos megjelölés tekintetében olyan feltétlen kizáró ok megállapítása sem lehetséges, mint például a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjában, valamint [a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló irányelvek][42] 3. cikke (1) bekezdése b) pontjában írt megkülönböztető képesség hiánya.[43]

59. Véleményem szerint az eddig kifejtettek elegendőek azon feltevés mellőzéséhez, amelyből a fellebbezési jogalap későbbi kifejtése következik. Ez ugyanis egy olyan pillérre támaszkodik (a „deluxe” megjelölés megkülönböztető képességének teljes hiányára, bármely áru vagy szolgáltatás tekintetében),[44] amely egyszerűen nem tekinthető bizonyítottnak. Ezen alapvető feltevés (bizonyítottsága) hiányában a fellebbezési kérelem eleve elutasításra van ítélve, mivel áruk vagy szolgáltatások esetleges azonosítására szolgáló megjelölés esetén az EUIPO-nak a védjegy lajstromozását megelőző vizsgálat során meg kell vizsgálnia (és indokolnia), hogy a megkülönböztető képesség ez utóbbiak tekintetében, egyenként vagy kategóriákba csoportosítva, megállapítható-e.

60. Másodlagosan[45] foglalkozom majd az EUIPO megtámadott ítéletre vonatkozó bírálatai közül kifejezetten a fellebbezési tanács által hozott határozat indokolásával és a „homogén kategória” fogalmával, előrebocsátva azt, hogy álláspontját bizonyos mértékig összefüggéstelennek tartom, tehát kettő közül csak az egyik érvényesülhet: vagy teljes mértékben hiányzik a „deluxe” szó megkülönböztető képessége, ebben az esetben pedig nem releváns, hogy az általa jelölt áruk vagy szolgáltatások besorolhatók-e egy vagy több csoportba vagy kategóriába, és mi lehet az ezeket meghatározó elem; vagy ellenkezőleg, ha az említett kifejezés bizonyos esetekben megkülönböztető hatást tud kifejteni, az adott árukat vagy szolgáltatásokat (egyenként vagy kategóriánként) feltétlenül meg kell vizsgálni, ezt pedig az EUIPO nem végezte el.

61. A Törvényszék szerint a „deluxe” kifejezés dicsérő, illetve reklám-jellege („feltételezve, hogy e körülmény bizonyítást nyert”)[46] nem igazolta a fellebbezési tanács átfogó indokolását.[47] Ebben az ítéletben nem érzékelek semmilyen jogbeli tévedést, mivel egyfelől, a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint egy dicsérő jellegű, illetve reklámcélú megjelölésből önmagában nem állapítható meg a megkülönböztető képesség hiánya; másfelől a Törvényszék nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az EUIPO átfogó indokolást dolgozzon ki, hanem felszólítja arra, hogy ehhez a megjelölés megkülönböztető képességét olyan okok miatt zárja ki, amelyek nem csupán abban rejlenek, hogy az a reklámozás, illetve a dicsérő üzenetek területéhez tartozik.

42 — 1988. december 21-i 89/104/EGK tanácsi irányelv (HL L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.); 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 299., 25. o.).

43 — 2012. május 24-i Formula One Licensing kontra OHIM ítélet (C-196/11 P, EU:C:2012:314), 41. pont; 2016. november 8-i BSH kontra EUIPO ítélet (C-43/15, EU:C:2016:837), 66. pont. Az elsőként említett ügyben az „F1” megjelölés megkülönböztető képességének hiányát tárgyalták, amelyet a Törvényszék e megjelölés nemzeti védjegyként történő korábbi lajstromozása ellenére megállapított. Bár az említett kereset körülményei eltérnek a jelen ügytől, a 2012. május 24-i ítélet megállapításai a jelen ügyre is kiterjeszthetőek.

44 — Az EUIPO a tárgyaláson megerősítette, hogy álláspontja szerint a „deluxe” szó teljes mértékben alkalmatlan bármilyen áru vagy szolgáltatás megkülönböztetésére.

45 — Szintén a tárgyaláson a Bíróság kérdésére az EUIPO elismerte, hogy az elsődleges álláspontja a „deluxe” védjegy áruk és szolgáltatások azonosítására szolgáló képességének teljes hiányán alapul, másodlagos álláspontja szerint pedig ez utóbbiak tekintetében meg kell vizsgálni, hogy van-e olyan közös vonásuk, amely lehetővé teszi egy vagy több kategóriába történő besorolásukat.

46 — A megtámadott ítélet 27. pontjának vége.

47 — Bár ez az érv a megtámadott ítélet végén található, megfelelőnek tűnik e részben felvetni, mivel úgy vélem, hogy jobban elmagyarázza az ítélet *ratio decidendijét*.

62. Továbbá a Deluxe Inc. kérelmében szereplő áruk és szolgáltatások vizsgálata alapján [48] a Törvényszék felhívja a figyelmet arra, hogy ezek legalább hét csoportba sorolhatók, mivel a leírásuk ismeretében a jellegüket, jellemzőiket, rendeltetésüket és forgalmazási módjukat tekintve közöttük hatalmas eltérések adódnak. [49] Ezt követően [50] megállapítja, hogy nem végezték el a vizsgálatot minden egyes áru és szolgáltatás (sem az esetleges csoportjaik) tekintetében, és hogy a fellebbezési tanács nem állapította meg, hogy közöttük olyan közvetlen és konkrét kapcsolat állhat fenn, amely által homogén kategóriát alkothatnak.

63. A Bíróság ugyanazon kritériumok – a tulajdonságaik, alapvető közös vonásaik, valamint funkcióik megfelelőségének és érvényességének – vizsgálata és megerősítése során fektette le a CFCMCEE kontra OHIM végzés [51] 46. pontjában az áruk és szolgáltatások homogén jellegének értékelése szempontjából releváns kritériumokat, amelyeket a Törvényszék is figyelembe vett.

64. Márpedig a Törvényszéknek a megtámadott ítéletben foglalt döntése csak azokat a kritériumokat használja, amelyeket a Bíróság a CFCMCEE kontra OHIM-ügyben [52] fektetett le, azaz figyelembe veszi az említett áruk és szolgáltatások tulajdonságait, alapvető közös vonásait, valamint a funkcióit, hogy kiemelje a közöttük lévő eltéréseket. [53] Végeredményben az ismertetett ítélkezési gyakorlat iránymutatásait tartja szem előtt, és e tekintetben nem is alkalmazza tévesen a jogot.

65. Kétségtelen, hogy a fellebbezési tanács szerint a megjelölés megkülönböztető képességének hiánya az áruk és szolgáltatások tekintetében azért áll fenn, mert ezek „kivétel nélkül” [54] kiváló minőségűként reklámozhatóak. Az EUIPO szerint nem elengedhetetlen feltétel, hogy az összes árura és szolgáltatásra vonatkozó közös jellemző kitűnjön a leírásukból: elegendő egy olyan megfelelő és közvetlen kapcsolat, amely alkalmas a különböző áruk és szolgáltatások „kellőképpen homogén” kategóriába sorolására.

66. Ezzel valójában a fellebbezés célja az ítélkezési gyakorlat bővítése annak érdekében, hogy fogadják el kritériumként az EUIPO által hivatkozott közös jellemzőt is, azaz hogy valamennyi áru és szolgáltatás hirdethető „kiváló minőségűként”.

67. Nem értek egyet az EUIPO ezen javaslatával, amely álláspontom szerint összetéveszti a megkülönböztető képesség vizsgálati eljárásának két momentumát. A közönség érzékelésének vizsgálata során annak meghatározásáról van szó, hogy a dicsérő üzenetben az árukat és szolgáltatásokat adott vállalkozástól származóként azonosítják-e, vagy azt inkább egyszerű minőségi jelölésként érzékelik. Ugyanakkor olyan árukategóriák létrehozásához, amelyek tekintetében a védjegy megkülönböztető képessége megnyilvánul, elengedhetetlen, hogy a kapcsolat magukból az árukból, azaz a közös tulajdonságaikból, saját jellemzőikből vagy funkcióikból fakadjon.

48 — A megtámadott ítélet 20. és 21. pontjában.

49 — A Törvényszék szerint „a bejelentett védjegy több, mint kilencven árut és szolgáltatást fed le, amelyek nyolc különböző csoportba tartoznak és olyan eltérő területekre vonatkoznak, mint a mozi, a reklám, az áruk raktározása és szállítása, a termékek kutatása és fejlesztése, a biztonság, a szabadidő vagy a számítástechnika” (megtámadott ítélet 20. pontja).

50 — Uo., 22. pont.

51 — 2010. március 18-i végzés (C-282/09 P, EU:C:2010:153).

52 — 2010. március 18-i végzés (C-282/09 P, EU:C:2010:153).

53 — „Ilyen kapcsolat fennállása, például, a mozifilmek, kamionos árufuvarozási szolgáltatás, áruraktározási szolgáltatás, termékkutatási és -fejlesztési szolgáltatás, valamint harmadik felek weboldalai tekintetében nyújtott tárhelyszolgáltatás és webdizájn szolgáltatás között nem egyértelmű, és végeredményben a megtámadott határozat szövegéből sem tűnik ki (a megtámadott ítélet 27. pontja).

54 — A megtámadott határozat 22. pontja.

68. Más szavakkal: először meg kell keresni és el kell rendezni a különböző árukat és szolgáltatásokat kategóriákba soroló, ezek jellegéből fakadó elemeket és kapcsolatokat; és ezután össze kell vetni e kategóriákat azon megjelöléssel, amelynek megkülönböztető képességére a vizsgálat irányul. Ha az áruk és szolgáltatások között észlelhető olyan közös elem, amely lehetővé teszi, hogy azokat bizonyos mértékben homogénnek tekintsék, elvégezhető – és csak ebben az esetben lehetséges – a védjegy megkülönböztető képességének átfogó értékelése az említett áruk és szolgáltatások így meghatározott homogén jellegű kategóriája tekintetében. [55]

69. Azon áruk és szolgáltatások feltételezett közös jellemzője, amelyeket a „deluxe” védjegy oltalomban kíván részesíteni, az EUIPO szerint magából a dicsérő üzenetből fakad. Ugyanakkor e következtetés, hangsúlyozom, nem az áruk és szolgáltatások vizsgálatából, hanem a megjelölésnek az érintett közönséggel kapcsolatos vizsgálatából ered. Az áruk és szolgáltatások homogén kategóriáinak létrehozásához feltétlenül figyelembe kell venni az oltalomban részesíteni kívánt áruk és szolgáltatások jellemzőit, mivel kizárólag ezekből következhetnek a hasonlóságok és eltérések megállapításához szükséges összehasonlítható lényegi elemek. Ez az eljárási mód végeredményben tárgyilagosabb, és ezért nagyobb jogbiztonságot nyújt a gazdasági szereplők számára.

70. Nem értek tehát egyet az EUIPO érvelésével, amely a fent kifejtettek szerint arra irányul, hogy bővítse azon közvetlen és konkrét kapcsolat megtalálásának módját, amely homogenitással ruházná fel a különböző árukat és szolgáltatásokat annak érdekében, hogy lehetővé tegye átfogó értékelésüket a megkülönböztető képesség vizsgálata során. E lehetőség kizárásával pedig, mivel a Törvényszék a CFCMCEE kontra OHIM végzés [56] által meghatározott kritériumokat használta (azaz az áruk és szolgáltatások jellemzőit, alapvető közös tulajdonságaikat és funkcióikat) a közöttük lévő különbségek kiemelésére, ezen eljárásával a már ismertetett ítélkezési gyakorlatot alkalmazta, anélkül hogy ezzel bármiféle jogi hibát vétett volna.

71. Az EUIPO a fellebbezése alátámasztására emellett utal a „BigXtra” [57] védjegyről szóló ügyben a Bíróság által hozott végzésre is. Azonban e végzés 48. és 49. pontja nem az adott ügyben szóban forgó áruk és szolgáltatások közötti kellően közvetlen és konkrét kapcsolat alapjaira, hanem a Törvényszékkel szembeni azon kifogásra hivatkozik, amely, az akkor fellebbezőként eljáró fél szerint, megfordította a bizonyítási terhet annak igazolására, hogy nem állt fenn feltétlen kizáró ok.

72. Az említett ügyben megtámadott ítéletben [58] a Törvényszék a felperes azon érvelésének elutasítására szorítkozott, amely felrótta a fellebbezési tanácsnak azt, hogy a bejelentett áruk és szolgáltatások tekintetében nem vizsgálta a megjelölés megkülönböztető képességét. A későbbi fellebbezésben tehát nem azzal a kérdéssel fordultak a Bírósághoz, hogy az áruk és szolgáltatások közötti kapcsolatként elegendő-e, hogy mindegyik tekintetében felajánlható jelentős árcsökkentés, komoly kedvezmény vagy egyedi kártalanítás, hanem csak a bizonyítási teher megosztásával kapcsolatos kifogást terjesztették elő, amelyet [a Bíróság] elutasított, és helybenhagyta a megtámadott ítéletet. Következésképpen a Bíróság BigXtra-ügyben [59] hozott végzése nem vonatkoztatható a jelen ügyre.

55 — A védjegy „üzenetéből” eredő közös jellemző elfogadása az áruk és szolgáltatások között fennálló, kellően közvetlen és konkrét kapcsolat kereséséhez vezető logikai következtetés folyamatának megfordítását jelentené.

56 — 2010. március 18-i végzés (C-282/09 P, EU:C:2010:153).

57 — 2014. december 11-i BigXtra-végzés (C-253/14 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2445). Lásd a jelen indítvány 25. pontját.

58 — A Törvényszék 2014. március 21-i FTI Touristik kontra OHIM (BigXtra) ítélete (T-81/13, nem tették közzé, EU:T:2014:140), 43–47. pont.

59 — 2010. március 18-i végzés (C-282/09 P, EU:C:2010:153).

73. Azon érveléssel sem értek egyet, amely szerint az ítélkezési gyakorlatnak az EUIPO által ajánlott módon történő bővítésére vonatkozó javaslat elutasítása ahhoz vezetne, hogy határozataiban szükségtelenül meg kellene ismételnie az egyes áruk és szolgáltatások tekintetében történő elutasítás alapvető okát. Ez nem szükségszerű és elkerülhetetlen következmény, mivel a megtámadott ítélet sem írja ezt elő, és nem is zárható ki, hogy ugyanazon kizáró ok érvényesül az áruk és szolgáltatások különböző kategóriáira nézve, ilyen esetben pedig adható egyszerűen az említett érvényesülés miértjével kapcsolatos összevont magyarázat.

74. Végezetül, ahogy azt az indítványom elején jeleztem,[60] szeretnék röviden visszatérni a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjára. Ez az a pont, és nem a b) pont, azaz a fellebbezésben hivatkozott egyetlen pont, ahol a leíró jellegű megjelölésekre, vagyis arra az esetre vonatkozó feltétlen kizáró okok találhatóak, amelyben a védjegyek „kizárólag olyan […] adatokból [helyesen: jelzésekből] áll[nak], amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás […] minősége, […] illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak”.

75. Amint azt már megjegyeztem, a Törvényszék élt azon jogkörével, amely alapján, ha elfogadja a törlési okok egyikét [jelen esetben az ugyanazon 7. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerinti okot], az egyéb okokat már nem kell vizsgálnia, ezért nem foglalkozott különösebben a c) pont megsértése tekintetében megjelölt okkal. Emellett a Bíróság kétségtelenül elismerte, hogy a két rendelkezés hatálya részben átfedi egymást, és megállapította azt a rendelkezések közötti eltérést, amely azon alapszik, hogy az első az összes olyan körülményre vonatkozik, amelynek esetén valamely megjelölés nem alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól,[61] ez pedig alátámaszthatja a megtámadott ítélet által képviselt azon álláspontot, hogy nem szükséges tanulmányozni a c) pont szerinti törlési okot.

76. Mindazonáltal, a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének helyes alkalmazása érdekében, ugyanezen ítélkezési gyakorlat árnyalta a fenti megállapítást, és hangsúlyozta, hogy a c) pontban megfogalmazott kizáró okot megfelelően fenn kell tartani az abban pontosan meghatározott esetekre.[62] E megállapítás az ahhoz fűződő általános érdekből fakad, hogy a valamely áru vagy szolgáltatás jellemzőinek feltüntetésére szolgáló megjelölésekből és jelzésekből álló védjegyek, e szabály értelmében, mindenkinek szabadon rendelkezésére álljanak, és ne legyenek lajstromozhatók.[63]

77. Úgy vélem azonban, hogy ha a b) és c) pontokban foglalt két kizáró okra való hivatkozással támadják meg a határozatot, a hatályuk közötti átfedés miatt jobb, ha a Törvényszék mind a kettővel foglalkozik, akkor is, ha csak az egyiket fogadja el. Más főtanácsnokokkal egyetértésben azt is javaslom, hogy a vizsgálat a c) ponttal[64] kezdődjön, tekintettel arra, hogy az európai uniós védjegyről szóló rendelet jogszabályi környezetében ajánlatosabb nem összemosni a két kritériumot és nem úgy tekinteni azokat, hogy jellegüknél fogva egymástól függnek.[65]

78. Ugyanis, bár egyetlen feltétlen kizáró ok fennállása is elegendő a lajstromozás megtagadásához,[66] a többi hivatkozott okra vonatkozó vizsgálat és döntés révén elkerülhető, hogy hatályon kívül helyezés esetén ismét meg kelljen indítani a fellebbezési eljárást.

60 — Lásd a jelen indítvány 5. pontját.

61 — 2011. március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet (C-51/10 P, EU:C:2011:139), 47. pont.

62 — 2011. március 10-i Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet (C-51/10 P, EU:C:2011:139), 48. pont.

63 — 2003. április 8-i Linde és társai ítélet (C-53/01, EU:C:2003:206), 74. pont. Kétségtelen, hogy a „deluxe” megjelölés bonyolult volt, de mivel az elbíráló és a fellebbezési tanács is kiemelte az ábrás elem „banális” jellegét, és a megkülönböztető képesség vizsgálata szempontjából egyáltalán nem tulajdonítottak ennek jelentőséget, az említett megjelölést egy olyan megjelöléssel kellett volna azonosnak tekinteni, amely *kizárólag* egy esetlegesen az áruk minőségére vonatkozó megjelölésből áll.

64 — Lásd: Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok Mag Instrument kontra OHIM ügyre vonatkozó indítványa (C-136/02, EU:C:2004:151), 20. pont.

65 — Jacobs főtanácsnok OHIM kontra Wrigley ügyre vonatkozó indítványa (C-191/01 P, EU:C:2003:225), 51. és 53. pont.

66 — 2008. február 13-i Indorata-Serviços e Gestão kontra OHIM végzés (C-212/07 P, nem tették közzé, EU:C:2008:83), 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

79. Mindenesetre, mivel az EUIPO-nak a vitatott megjelölés megkülönböztető képességének hiányára vonatkozó érvei azon alapultak, hogy az a kiváló minőség kifejezésének minősül, az idáig kifejtett megállapításokat a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjára (a „minőség feltüntetésére" vonatkozó szófordulatra tekintettel) is alkalmazni kell.

80. Összefoglalva úgy vélem, hogy a fellebbezési kérelem egyetlen jogalapja nem fogadható el, mivel a megtámadott ítéletben nem észlelhetők az EUIPO által felrótt jogi hibák, és így az említett fellebbezést el kell utasítani.

VI. Végkövetkeztetések

81. A fent kifejtett érvek alapján azt javaslom, hogy a Bíróság:

1) Utasítsa el az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) által a Törvényszék 2015. június 4-i Deluxe Laboratories kontra OHIM (deluxe) ítélete (T-222/14) ellen benyújtott fellebbezést.

2) Az EUIPO-t kötelezze a Deluxe Entertainment Services Group Inc. költségeinek viselésére.